

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **L. S.,**
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou,
se sídlem Lecnínová 3033, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2021, č. j. 061585/2021/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný *de facto* zamítl (došlo k částečnému přeformulování nákladového výroku, což není předmětem žalobní argumentace) jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rakovník ze dne 26. 6. 2020, č. j. MURA/28495/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobce předně namítl, že správní orgán vycházel z listin, které nebyly předmětem dokazování. Dále namítl, že nebyl poučen o lhůtě pro žádost o nařízení ústního jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

3. K věci samé žalobce namítl, že nebyl prokázán skutkový stav, jelikož správní orgány uvádějí odlišná místa měření (domy č. p. XA a č. p. XB), nadto se dopravní značení „začátek obce“ v obci Čistá nachází na úrovni domu č. XC a pokud by bylo měřeno od domu č. XA, tak by se žalobce v době měření rychlosti ještě nacházel před dopravní značkou začátek obce. Rovněž uvedl, že měření rychlosti cca 70 metrů před výjezdem z obce, která měří na délku více než kilometr, představuje typické měření rychlosti nikoliv za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu (v takovém případě by byla rychlost měřena buď v protisměru vozidlům, která do obce vjíždějí a následně ji projíždějí, nikoliv vozidlům, která jsou již „z obce venku“, potažmo by byla rychlost měřena kdekoli na „vnitřním území“ obce, např. u přechodů pro chodce, autobusových zastávek apod.), ale za účelem co nejsnazšího výběru pokut. Takové měření rychlosti je nezákonné, neboť dle 79a zákona o silničním provozu *„za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.“* Policie tedy není oprávněna měřit rychlost za jiným účelem, než je zvýšení bezpečnosti provozu; v daném místě (na hraně výjezdu z obce) tento účel naplněn být nemohl a nebyl.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k provedení důkazu listinou postačí její vložení do správního spisu. Pokud jde o možnost žádat o nařízení jednání, žalobce byl o této možnosti poučen s tím, že mu byla stanovena lhůta do 24. 6. 2020.
5. K věci samé pak žalovaný uvedl, že uvedení č. p. XB je toliko písařskou chybou. Dále uvedl, že z fotografie měřícího zařízení je nepochybné, že žalobce byl vyfocen u domu č. p. XA, tedy v obci a v zastavěné části obce.

II. Obsah správního spisu

6. Z oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 26. 3. 2020 vyplývá, že uvedeného dne byla vozidlu RZ X naměřena u domu č. p. XA v obci Čistá na silnici č. II/229 rychlost 80 km/h (po odečtu 77 km/h). Řidič vozidla (žalobce) byl následně ztotožněn zasahující hlídkou. Součástí oznámení je rovněž fotografie z měřícího zařízení.
7. Dne 20. 4. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 6 rozsudku. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 25. 5. 2020 odpor.
8. Dne 2. 6. 2020 správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení řízení o přestupku. V něm uvedl, že nepokládá ústní jednání za nezbytné, a stanovil žalobci lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí do 24. 6. 2020. Rovněž jej poučil o možnosti požádat o nařízení ústního jednání. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 12. 6. 2020.
9. Dne 26. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 6 rozsudku.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím dne 17. 5. 2021.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez

nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Důkazy navržené žalovaným soud pro nadbytečnost neprováděl, jelikož skutkový stav byl obsahem správního spisu zjištěn dostatečně.

12. Žalobce předně namítl, že správní orgán ve věci neprováděl dokazování. Tato námitka není důvodná. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že pro dokazování listinami není nezbytné nařízení ústního jednání. V rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, NSS uvedl, že „*Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu“. Obdobně v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27, NSS uvedl, že „*Namítá-li stěžovatelka, že správním orgánem I. stupně nebyl sepsán protokol dle § 18 správního řádu, Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že obecně platí, že ústní**

jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu“.

13. Od těchto závěrů se nemá soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a žalobce byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní.
14. Žalobce dále namítl, že nedostal možnost žádat o nařízení ústního jednání. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení mimo jiné poučen i o právu žádat o nařízení ústního jednání. Zároveň mu byla stanovena lhůta k vyjádření do 24. 6. 2020. Žalobce měl v této lhůtě možnost v rámci svého vyjádření požádat o nařízení ústního jednání, což neučinil.
15. Pokud jde o věc samu, pak soud především ve shodě se žalovaným konstatuje, že uvedení č. p. XB na jednom místě odůvodnění prvostupňového rozhodnutí představuje zjevnou písařskou chybu, když z výroku, ostatních částí odůvodnění i dalších materiálů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobce byl vyfocen poblíž domu č. p. XA. V ostatním soud konstatuje, že žalobce celou situaci poněkud dezinterpretuje. Ze spisového materiálu, z popisu skutku a z předložené fotografie především jasně vyplývá, že vozidlo žalobce bylo vyfoceno již v zastavěné části obce (v blízkosti obytných budov) krátce po vjezdu do obce. Vozidlo žalobce tedy směřovalo (směrem od Plzně) dále do centra obce, a nikoli ven z ní, jak žalobce nesprávně uvádí. Jeho argumentace o účelovém měření za účelem vybírání pokut je tedy zcela lichá, jelikož nelze pochybovat o tom, že měření rychlosti aut směřujících do centra obce má pro bezpečnost provozu v obci podstatný význam. Z fotografie je zároveň zcela zřejmé, že se vozidlo žalobce nacházelo v obci. Pokud jde o argumentaci žalobce, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, pak soud konstatuje, že tuto argumentaci žalobce ničím nepodložil (byť nic nebránilo mu v předložení např. fotografie, ze které by tato úprava rychlosti byla patrná). Soud tak shrnuje, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a žalobce tento skutkový stav nijak relevantně nezpochybnil. Z toho důvodu nebylo ani třeba doplňovat dokazování výsledkem zasahujících policistů, jak žalovaný navrhoval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce